

„Izginiti mora hči grofa Blagaja!“ je zasikala tiho.

Erazem je stopil korak nazaj. Tiho je bilo v zatohli sobi . . . .

„Salda, ti dreviš v pogubo!“ je šepetal. „Sestra, ali si — blazna?“

Salda se je divje zasmejala.

„Ne morem živeti, ne da bi se osvetila Blagajevima. Odlášala sem — nekaj me je zadržavalo tako dolgo. Zdaj pa se mi ponuja ugodna prilika. To vabilo mi prihaja kakor nalašč. Razrušiti hočem Majnardu in Mili nebesa, haha! Hočem se maščevati, akotudi poginem! Hočem! Hočem! Saj — žive me ne dobe v roke!“

Segla je v nedrije in pokazala bratu drobno steklenico z brezbarvno tekočino.

„Salda, nikar! Strup —“

„Nič se ne boj, ljubi bratec!“ mu je prestrigla besedo in krenila proti vratom. „To je le za skrajno silo . . . Premisliti hočem vse, vsako malenkost. Opreznejša bom kakor satan. Haha, posrečiti se mi mora, mora — tako ali tako! Zdaj pa želim biti sama!“

A. Debeljak:

Ob jezeru.

Parc de Montsouris.

Solnce pomladnje se kuja za sivim oblakom,
pod njim iz železa se lita gladina razteza.
Kraj brega predrla površje je bela pečina;
a ko se približaš ji s tihim korakom, to speč je labud,
ki vrat-belouško upognil je prožno v perut;
ročaj kaolinaste vaze na plošči jekleni.

Oblak se razpoči in solnce na jezero trosi
cekine rumene, da pljuskanje zdrami labuda,
ki reže gladino — oj demant po šipi stekleni!
Uprežen v dve svilnati brazdi ponosno se nosi
brez truda k otoku, ki drema med neboma dvema
v sredini globokih voda ko v jajčji lupini,
izkrca kraj črede se bratov bolj snežnih od krede:
dejal bi, da zima ni mogla zbežati z otoka.

